

OPINIONS

'BORDERLINE-JOURNALISMUS'

Xavier Vinader

12

ESTAPÉ RESPON

Toni Cañís

13

ELS PAPERS DE SALAMANCA?

Víctor Alexandre

16

TOTS SOM DE CENTRE?

Salvador Cot

17

RÚSSIA ENDAVANT I ENRERE

Llibert Ferri

RESERVA NATURALMENT

EDIFICABLE

Manuel S. Jardí

18

LIBERALISME ETNOCRÀTIC

Pau Viciano

VALÈNCIA, FUTBOL

Joan F. Mira

114

La història del BBV i la fusió d'aquest banc amb Argentaria no s'entén sense una explicació de la relació entre els poders econòmics i polítics com la que oferim aquesta setmana en el tema de portada. És cert que el poder polític, de vegades, no actua directament sobre les entitats bancàries –potser perquè no pot–, però, evidentment, s'aprofita de les oportunitats que li ofereixen. Els pecats del Banco de Vizcaya, no esmenats posteriorment en la fusió amb el Banco de Bilbao, els paguen ara, i en surt beneficiat el president d'Argentaria, Francisco González, més proper als populars, que es fa amb el control del monstre BBVA.

Aquesta és una via indirecta d'augmentar el control dels grans bancs –o, si més no, la seua influència–. L'altra és la purament legislativa: és la que ara intenta utilitzar el Partit Popular per controlar les caixes d'estalvis, amb l'anomenada Llei Financera. La setmana passada els grups polítics van presentar les esmenes a aquesta normativa, que el Govern espanyol pretén que entre en vigor el proper mes d'octubre. Ara, per exemple, ja és una realitat el rumor que el PP intentarà fixar l'edat de jubilació dels consellers de les caixes en els setanta anys. El rumor deia que l'objectiu era retirar el president de La Caixa, Josep Vilarasau, que efectivament s'haurà de jubilar l'any vinent quan se li acabe el mandat, si la llei s'aprova, tal com desitja el PP. I no cal dir que el PP té majoria absoluta. Els populars, segons aquesta teoria, veurien amb més bons ulls els possibles substituïts de Vilarasau al capdavant de La Caixa. La norma afectaria, l'any següent, el 2004, el president de Caixa Catalunya, Antoni Serra Ramoneda.

Però la Llei Financera es caracteritza també perquè afecta les competències autonòmiques. Com moltes de les lleis que el PP ha aprovat i/o presentat en els últims temps –Llei Orgànica d'Universitats, Llei d'Estabilitat Pressupostària, entre altres–, la Financera obligarà Catalunya i el País Valencià a adequar-se a la norma estatal. Tindran sis mesos per fer-ho. La llei catalana dona llibertat a les caixes per fixar la jubilació dels seus consellers. El grup de CiU ja ha alertat que intentarà fer canviar d'idea els populars i, si no, recorrerà contra la llei davant del Tribunal Constitucional.

La llei va encara més enllà. No es limita, és clar, a reglamentar sobre la jubilació dels consellers. Perquè sembla que no s'intenta augmentar el poder polític sobre les entitats financeres, el PP limita el percentatge de representació de les administracions públiques al 50%. Però aquesta mesura afectaria la llei valenciana de caixes, que el 1997 va augmentar aquest percentatge, i el Govern valencià pressiona perquè no s'aprove. Actualment, la Generalitat Valenciana té un 30% de representació en les caixes i el total de representació de les administracions és superior al 50%: a Bancaixa és del 56%; del 58%, a Caixa Ontinyent; i del 59%, a la CAM.

Al mateix temps, l'avantprojecte del PP introdueix una novetat anomenada "quotes participatives", que implica l'entrada de capital privat en les caixes i que alguns interpreten com el principi de privatització d'unes entitats que es diferencien dels bancs per destinar els excedents a obra social i no haver de donar comptes a uns accionistes que busquen beneficis.

És difícil, doncs, no entendre aquesta iniciativa com un altre pas en les estratègies populars de centralitzar el poder, augmentar el control polític sobre el sector financer i liberalitzar sense mesura.

“La Llei Financera del PP és un altre pas en l'estratègia d'augmentar el control polític sobre el sector”

O CAIXA O FAIXA